

Konsert.

Femtio år efter Woodstock. Jubileumskonsert hyllar festivalen som präglade en generation

"Woodstock 50 år"

Artister: Mikael Rickfors, Dan Hylander, Py Bäckman, LaGaylia Frazier, Mats Ronander, Clas Yngström, Conny Bloom, Janne Åström

Scen: Cirkus, Stockholm

Det var inte den första stora rockfestivalen, den bollen sattes i rörelse av Montereyfestivalen två år tidigare, men Woodstock skulle i augusti 1969 bättre än någon annan samla nästan alla de artister som just då utgjorde kärnan i den unga alter-nativkultur som vuxen världen och musikbranschen hade så svårt att begripa sig på.

Planen var att ha festivalen i den lantliga småstaden Woodstock norr om New York, där Bob Dylan hade bokat sig, sen fick man hastigt flytta till närliggande Bethel (men namnet blev kvar). Och i stället för det hundratusental besökare som planerats kom sisådär en halv miljon, plus att dubbelt så många sågs ha fastnat i köerna på väg dit.

Det blev problemen med allt: in-täkter, mat, väder, tidscheman. Alla artister fick flygas in och ut

Dan Hylander, Mikael Rickfors och Mats Ronander sjöng stämsång på Cirkus i Stockholm.

Foto: Kristin Bild/Rockfoto

med helikopter, eftersom vägarna inte var framkomliga.

Men knapp någor bråk.

Sen kom filmen i efterhand och blev en dummersuccé, som räddade ekonomin och inte minst historis-krivningen. Och omvandlade en svarövertblickad halvkatastrof till en triumf som präglade en genera-tion.

Samt satte bilden av vilka som

rände följetong innan den implode-rade i somras. Även om ett mindre tredagarjubileum faktiskt hölls på den historiska platsen, med originalartister som Santana, Arlo Guthrie och John Fogerty (från Creedence Clearwater Revival).

I gengäld har åtta svenska artister av marginellt yngre årgång nu satt ihop sin temashow med musik och anekdoter från Woodstock, med nittion spelningar runt Sverige under oktober och november och ett starkt fokus på just de låtar som var med i filmen. (Även om LaGaylia Frazier sjunger några Janis Joplin-låtar från året efter.)

Och jag kan undra om Ten Years Affers vansinnestradande blues-rockmångling "I'm going home" verkligen var Conny Blooms första handsval som Woodstockfavorit, i gengäld fick han glänsa som en ung Santana i "Soul sacrifice".

Samtidigt som Clas Yngström var given att ta Jimi Hendrix-partiet och Janne Åström sannolikt värvad för att någon skulle kunna klara av Joe Cockers korvulsiva "With a little help from my friends".

LaGaylia Frazier gjorde i sin tur en räckta nummer från Janis Joplin och Sly & the Family Stone som

det ansår ett dunklirtv proffs, utan att avslöja mycket om sin egen koppling till just dem. Medan Py Bäckman presenterade John Sebastians "Rainbows all over your blues" med orden "den här har ni aldrig hört".

Varken Dan Hylander, Mikael Rickfors eller Mats Ronander hade flest nummer, men gick ändå att uppfatta som en sorts värddar – inte minst efter att ha inlett kvällen med "Woodstock", som Joni Mitchell skrev om festivalen efter att själv ha förhindrats att delta.

Och när de efter paus, tillsammans med Janne Åström, rådde upp sig för att stämsjunga Crosby, Stills & Nash (med god hjälp av kvällens körsångerskor) fick åtminstone jag förrimnelsen av att just detta kan ha varit själva anledningen till hela projektet, att få framföra hela "Suite: Judy blue eyes" i en fetare version än vad som var möjligt på tre man hand i Woodstock.

Sämnre ambitioner kan man faktiskt ha.

Nils Hansson

nils.hansson@dn.se